

บทที่ 4

บทบาทธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยนั้น ในบทนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาบทบาทความสำคัญของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ในการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย โดยศึกษาจากประวัติความเป็นมา ผลการดำเนินงานและปริมาณสินเชื่อ หลักเกณฑ์ในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แห่งประเทศไทย

ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย มีพัฒนาการมาจากสำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม และบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยมีความเชื่อมโยงและหลักการดำเนินงานที่สำคัญอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสรุปได้ 4 ประการคือ (ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย, 2550)

1. มีการโอนบรรดากิจการ สินทรัพย์ หนี้สิน ทุน กำไรสะสม เงินสำรอง สิทธิความรับผิดชอบ และพนักงานลูกจ้างไปเป็นขององค์กรที่จัดตั้งขึ้นใหม่
2. มีการให้บริการสินเชื่อแบบสินเชื่อโครงการ โดยพิจารณาความเป็นไปได้ของโครงการเป็นสำคัญ
3. มีการให้บริการปรึกษาแนะนำแบบครบวงจร ทั้งด้านการเงิน การผลิต การตลาด และการบริหารจัดการ
4. มีการกระจายสินเชื่อเพื่อสนับสนุนการพัฒนาความเจริญในภูมิภาคและชนบท โดยมีเครือข่ายประสานงานทั้งภาครัฐและเอกชน

สำหรับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงองค์กร แบ่งออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงองค์กร โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะดังนี้

1. สำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม (พ.ศ. 2507 – 2534)

ในปีพ.ศ.2506 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในการจัดตั้งเป็น “สำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม” (สกอ.) ภายใต้การกำกับดูแลของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อทำหน้าที่ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่ธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม และได้เปลี่ยนชื่อเป็น “สำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม” (สธอ.) แต่เนื่องจาก สธอ. มีฐานะเป็นหน่วยงานราชการ ในการดำเนินงานจึงมีข้อจำกัดในเรื่องแหล่งเงินทุนที่จะต้องอาศัยจากงบประมาณแผ่นดินเพียงแหล่งเดียว การอำนวยความสะดวกต่างๆ ถือหลักปฏิบัติเช่นเดียวกับหน่วยงานราชการทั่วไป ทำให้ขาดความคล่องตัวในการดำเนินงาน

2. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (พ.ศ. 2534 – 2545)

เนื่องจากสถานภาพของ สธอ. มีข้อจำกัดในการระดมทุนและการให้บริการทางการเงิน กระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงการคลัง จึงยกระดับสถานะเป็น “บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม” (บอย.) เพื่อทำให้มีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

แต่ในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งเกิดวิกฤตค่าเงิน ได้ก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงต่อภาคธุรกิจต่างๆ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงิน จนกระทั่งกลายเป็นลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้เสนอแนวคิดในการยกระดับเป็นธนาคาร โดยร่วมพิจารณาหารือกับกระทรวงการคลัง ให้เป็นสถาบันการเงินหลักเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

3. ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2545 - ปัจจุบัน)

ในปี พ.ศ. 2544 รัฐบาลมีความเห็นชอบให้เพิ่มบทบาทและขยายขอบเขตการดำเนินการของ บอย. โดยการจัดตั้งเป็น “ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย” ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงการคลังได้ร่วมกันยกร่างพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 โดยมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2545 จึงถือวันดังกล่าวเป็นวันสถาปนาก่อตั้ง และได้รับเกียรติจากคุณมนู เลียวไพโรจน์ ซึ่งดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมในขณะนั้น เป็นประธานกรรมการคนแรกของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

2. วิสัยทัศน์ และพันธกิจของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

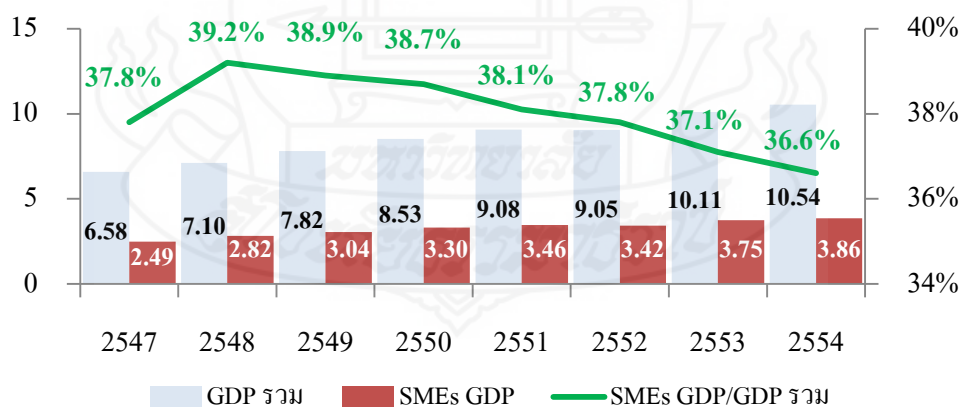
วิสัยทัศน์ (Vision) คือ เป็นสถาบันการเงินเพื่อการพัฒนาของรัฐที่ช่วยเหลือและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย

พันธกิจ (Mission) มีดังนี้

1. สนับสนุนนโยบายภาครัฐในการช่วยเหลือและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย
2. ให้บริการทางการเงินและบริการอื่น ๆ ที่ตอบสนองความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย
3. ส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยให้มีศักยภาพสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก
4. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและระบบการบริหารจัดการขององค์กรให้มีประสิทธิภาพและธรรมาภิบาล

3. บทบาทของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

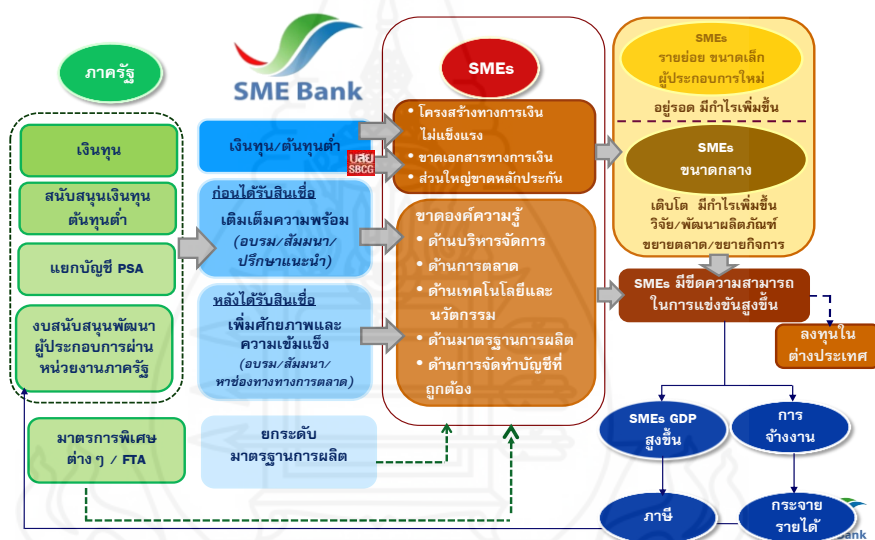
ด้านล้านบาท

ภาพที่ 4.1 สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2555)

เป้าหมายสำคัญของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย คือ บทบาทของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยจะมีส่วนอย่างไรในการเข้าไปผลักดันให้มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเติบโต เนื่องจากมีการขยายตัวน้อยกว่าการเติบโตรวมของประเทศ และมีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ รวมทั้งลดลงเรื่อยๆ จากร้อยละ 37.8 ในปี 2547 ลดลงเหลือร้อยละ 36.6 ในปี 2554 (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2555) ดังนั้นจึงเป็นภารกิจที่ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จะต้องเข้าไปมีส่วนผลักดันโดยสนับสนุนหรือเติมเต็มในส่วนที่มูลค่าผลิตภัณฑ์ขาด ทั้งทางด้านเงินทุนและองค์ความรู้แก่ผู้ประกอบการ

ภาพที่ 4.2 บทบาทของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

มาตรการที่ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ดำเนินการอย่างแรก คือ การสนับสนุนเงินทุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพราะเรื่องเงินทุนถือเป็นปัจจัยสำคัญในลำดับต้นๆ ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งหากธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยสามารถสนับสนุนเงินทุนด้วยต้นทุนที่ต่ำได้ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ก็จะแข่งขันในตลาดได้ และมีกำไรเพียงพอ

ในการหล่อเลี้ยงธุรกิจ สำหรับธุรกิจขนาดกลางนั้นถ้าเราได้เพิ่มขึ้นนั้นก็จะเป็นส่วนสำคัญที่จะสามารถนำไปต่อยอดพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้สามารถแข่งขันในตลาดภายใต้การเปิดเขตการค้าเสรีหรือ FTA ที่เริ่มทยอยประกาศใช้ไปแล้ว

มาตรการต่อไปนอกจากการสนับสนุนด้านเงินทุนดังกล่าวแล้ว การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ ก็เป็นเรื่องที่สำคัญเช่นเดียวกัน เพราะจากสถิติอัตราการอยู่รอดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ในปีแรกของการก่อตั้งกิจการนั้น มีอัตราการอยู่รอดร้อยละ 97 แต่จะค่อยๆ ลดลงอย่างต่อเนื่องปีละประมาณร้อยละ 3-4 ทั้งนี้ เป็นผลจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนใหญ่มีโครงสร้างทางการเงินที่ไม่แข็งแรง และมีความอ่อนไหวมากต่อปัจจัยทั้งภายในและภายนอก หากวิเคราะห์หลังถลึงลงไปอีก จะพบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ยังขาดองค์ความรู้ในด้านต่างๆ และขาดโอกาสด้านตลาดที่จะทำให้กิจการอยู่รอดและเติบโตอย่างยั่งยืน ดังนั้นธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยจึงมีนโยบายการสร้างเสริมความแข็งแกร่งให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2 ส่วน คือ

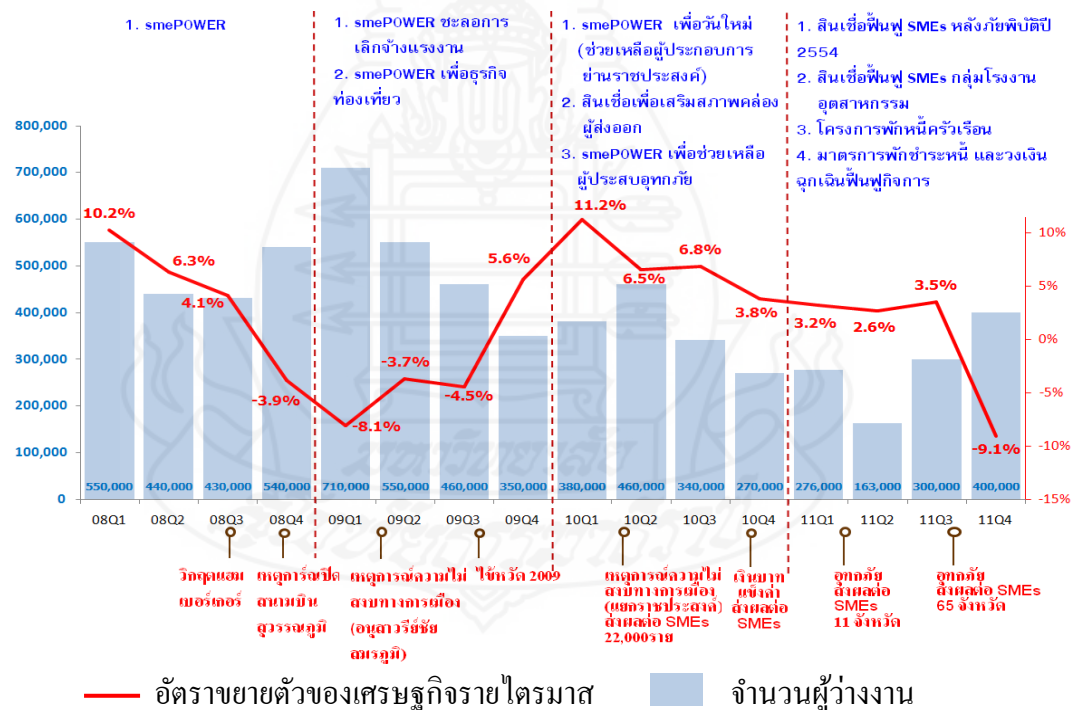
ส่วนแรก : การให้คำปรึกษาแนะนำก่อนการให้สินเชื่อ และช่วยเหลือจนกระทั่งธุรกิจนั้นจะเข้าเกณฑ์และขอสินเชื่อได้

ส่วนที่สอง : เมื่อได้รับอนุมัติสินเชื่อแล้ว วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะได้รับการดูแลและพัฒนาธุรกิจ 3 ด้าน คือ ด้านการยกระดับมาตรฐานสินค้า การช่วยเหลือด้านการบริหารจัดการธุรกิจ และเพิ่มโอกาสทางด้านการตลาด เพื่อส่งเสริม ผลักดันให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความแข็งแกร่ง มีความพร้อมต่อการเปิดประตูการค้าทั้งในและต่างประเทศ โดยเฉพาะเมื่อมีการเปิดเขตการค้าเสรีและการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ AEC ที่จะเพิ่มจำนวนผู้บริโภคจาก 60 กว่าล้านคนเป็น เกือบ 600 ล้านคน

หากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถแข่งขันได้ทั้งในและต่างประเทศ ก็จะสร้างรายได้ให้กิจการ ก่อให้เกิดการลงทุน การผลิต ส่งผลให้เกิดการจ้างงานและกระจายรายได้ได้ทั่วประเทศ เพราะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนั้นมีอยู่ทั่วประเทศ ดังนั้นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่อยู่รอดและเติบโตก็จะทำให้มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสูงขึ้นและมีการคืนกลับสู่ภาครัฐผ่านทางภาษีมากขึ้นด้วยเช่นกัน นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ จะทำให้เกิดความสมดุลในระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศที่เป็นเป้าหมายของกระทรวงการคลังในการลดความเหลื่อมล้ำภายในประเทศ

4. ผลการดำเนินงานด้านสินเชื่อของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

ทั้งนี้ในช่วงปีพ.ศ. 2551-2554 ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ได้รับบทบาทที่สำคัญในการเข้าไปช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ต้องประสบกับภาวะวิกฤติหลายเรื่อง ตั้งแต่ผลกระทบจากวิกฤติแฮมเบอร์เกอร์ในปีพ.ศ. 2552 ที่เกิดปัญหาการว่างงาน ธุรกิจต่างๆ ชะงัก นอกจากนี้ในปีพ.ศ. 2553 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังต้องเผชิญกับวิกฤติอย่างต่อเนื่อง ทั้งเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมือง ไข้หวัดใหญ่ ค่าเงินบาทที่แข็งค่า จนทำให้อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเติบโตในอัตราที่ลดลง และในปีพ.ศ. 2554 ยังเกิดเหตุอุทกภัยครั้งใหญ่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวนมากที่ได้รับผลกระทบน้ำท่วม

ภาพที่ 4.3 โครงการสินเชื่อบรรเทาภาวะวิกฤติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

ซึ่งในช่วงที่เกิดวิกฤตต่างๆ นั้น ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยจึงได้รับมอบหมายจากภาครัฐให้เข้าช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อน โดยออกโครงการสินเชื่อบรรเทาภาวะวิกฤติ เช่น สินเชื่อ SME Power ชะลอการเลิกจ้างแรงงาน สินเชื่อ SME Power เพื่อวันใหม่เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ได้รับผลกระทบจากการชุมนุมทางเมือง สินเชื่อ SME Power เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการรายน้ำท่วม เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้ออกโครงการพักชำระหนี้สำหรับลูกค้าที่ประสบอุทกภัย ทำให้ผู้ประกอบการจำนวนมากรอดพ้นจากวิกฤติ และสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้

นอกจากสินเชื่อเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตแล้ว ยังมีอีก 2 กลุ่มเป้าหมายสำคัญ ที่ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยให้การสนับสนุนตามนโยบายภาครัฐ ได้แก่

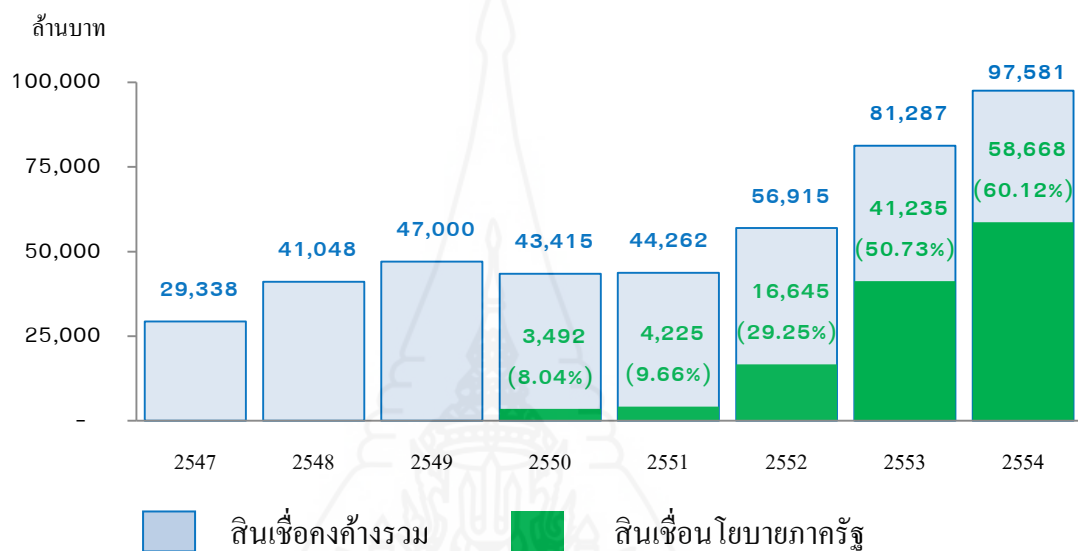
1. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามยุทธศาสตร์ภาครัฐ เป็นกลุ่มที่ภาครัฐให้ความสำคัญและเป็นเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยจึงมีโครงการสินเชื่อตามยุทธศาสตร์ภาครัฐ ได้แก่ สินเชื่อโครงการช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการธุรกิจโลจิสติกส์ไทย สินเชื่อเพื่อการอนุรักษ์พลังงานหรือส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทน สินเชื่อโครงการประชารัฐ เป็นต้น

2. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ยังเข้าไม่ถึงแหล่งเงินทุนในระบบ ที่ถือเป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยต้องเข้าไปช่วยเหลือตามนโยบายของรัฐ จึงได้ออกโครงการสินเชื่อสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้าไม่ถึงแหล่งทุน ได้แก่ สินเชื่อรายย่อยเพื่อแก้ไขปัญหาหนี้สินภาคประชาชน (หนี้นอกระบบ) โครงการสินเชื่อ OTOP และโครงการซื้อทรัพย์สินเพื่อเป็นที่ตั้งสถานประกอบการ

นอกจากกลุ่มดังกล่าวแล้ว เป็นสินเชื่อทั่วไปที่ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยให้การสนับสนุนสภาพคล่องทางการเงินและการลงทุนในการปรับปรุง ขยายกิจการ รวมถึงให้การสนับสนุนสินเชื่อแก่วิสาหกิจรายย่อย เพื่อเป็นการสร้างโอกาส และเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความแข็งแกร่งให้กับภาคเศรษฐกิจไทย

ดังนั้นธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย จึงปล่อยสินเชื่อสำคัญ 2 ประเภท คือ 1) สินเชื่อนโยบายภาครัฐ ซึ่งประกอบการด้วยสินเชื่อบรรเทาความเดือดร้อน สินเชื่อตามยุทธศาสตร์ภาครัฐ และสินเชื่อสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) สินเชื่อทั่วไป

จากผลดำเนินการในปีพ.ศ. 2554 ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยจึงได้อนุมัติสินเชื่อรวมจำนวน 39,047.54 ล้านบาท ทำให้ผลประกอบการสะสมนับตั้งแต่ก่อตั้งธนาคาร มีสินเชื่อคงค้างรวม 97,581.04 ล้านบาท สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจำนวน 43,380.55 ล้านบาท และรักษาการจ้างงานในระบบเศรษฐกิจรวม 112,826 คน (ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย, 2555)

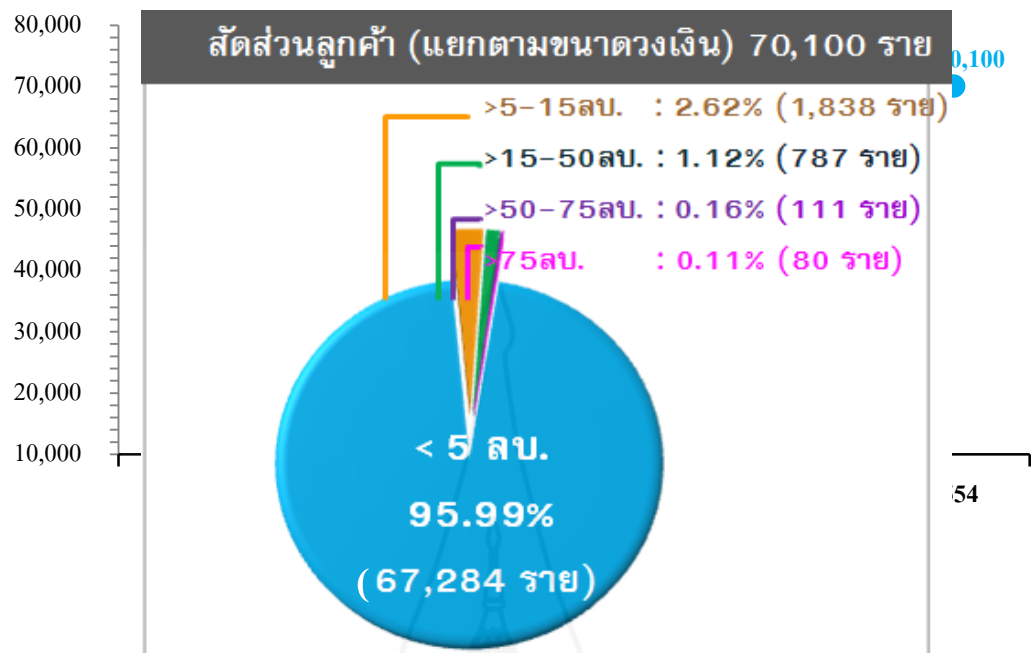

ภาพที่ 4.4 มูลค่าสินเชื่อคงค้างรวม

หมายเหตุ ในปี 2547-2549 ไม่มีการแยกสินเชื่อนโยบายภาครัฐ

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

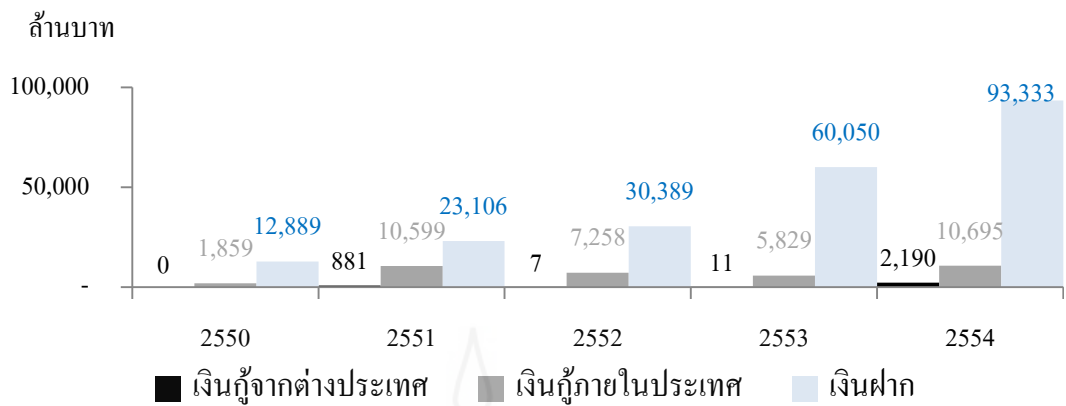
ทั้งนี้พบว่า สัดส่วนมูลค่าสินเชื่อนโยบายภาครัฐต่อสินเชื่อคงค้างรวมเพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี จากในปีพ.ศ. 2550 มีสัดส่วนร้อยละ 8.04 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 60.12 ตามภาพที่ 3.4 แสดงถึงบทบาทที่สำคัญของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ในการเข้าไปช่วยเหลือสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามนโยบายรัฐบาล

ภาพที่ 4.5 จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับการสนับสนุนสินเชื่อจากธนาคาร
พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

ในปีพ.ศ.2554 ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย สนับสนุนสินเชื่อให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแล้วจำนวน 70,100 ราย เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ.2549 ที่มีจำนวน 19,977 ราย ทั้งนี้หากดูสัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามขนาดวงเงินพบว่า ส่วนใหญ่แล้วเป็นสินเชื่อที่มีมูลค่าน้อยกว่า 5 ล้านบาทจำนวน 67,284 ราย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 95.99 ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งหมด ตามภาพที่ 3.5 แสดงถึง กลุ่มเป้าหมายของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย เป็นวิสาหกิจขนาดย่อมเป็นหลัก

ภาพที่ 4.6 โครงสร้างสินทรัพย์รวม

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

ในด้านสินทรัพย์ของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเงินฝาก โดย ณ ธ.ค.2554 มีสัดส่วนร้อยละ 79 ของแหล่งเงินทุนทั้งหมด รองลงมาเป็นเงินกู้ภายในประเทศ ส่วนเงินกู้นอกประเทศมีจำนวนน้อยที่สุด ตามภาพที่ 3.6

ตารางที่ 4.1 ต้นทุนเงิน อัตราดอกเบี้ย และส่วนต่างดอกเบี้ย

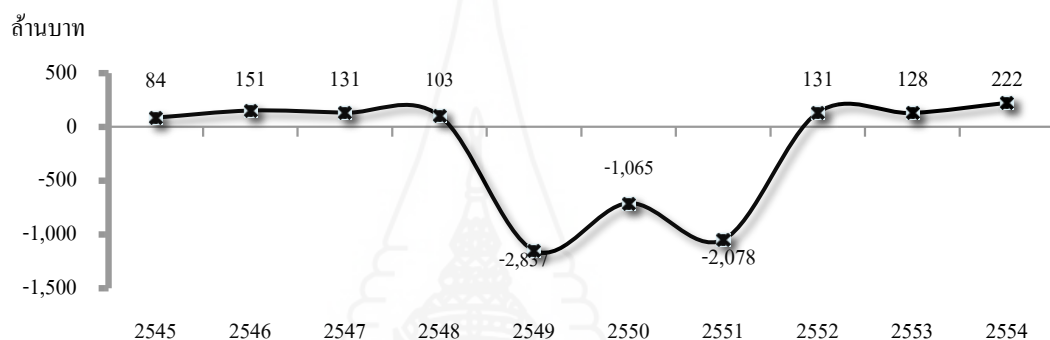
(ร้อยละ)	ต้นทุนเงิน (COF)	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR)	ส่วนต่างดอกเบี้ย (NIM)
ธพว.	2.81	7.25	2.13
สถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐ	0.13	7.06	3.21
ระบบธนาคารพาณิชย์	1.33	7.70	2.50

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

ที่สำคัญยังพบว่า ต้นทุนเงิน (Cost of Fund) ในปีพ.ศ.2554 ของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย สูงถึงร้อยละ 2.81 สูงกว่าระบบธนาคารพาณิชย์และรวมสถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐ ซึ่งมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 1.33 และร้อยละ 0.13 ตามลำดับ ทำให้ส่วนต่างดอกเบี้ย (NIM) ของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แห่งประเทศไทย อยู่ที่ร้อยละ 2.13 น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับสถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐ และน้อยกว่าระบบธนาคารพาณิชย์ ตามตารางที่ 4.1

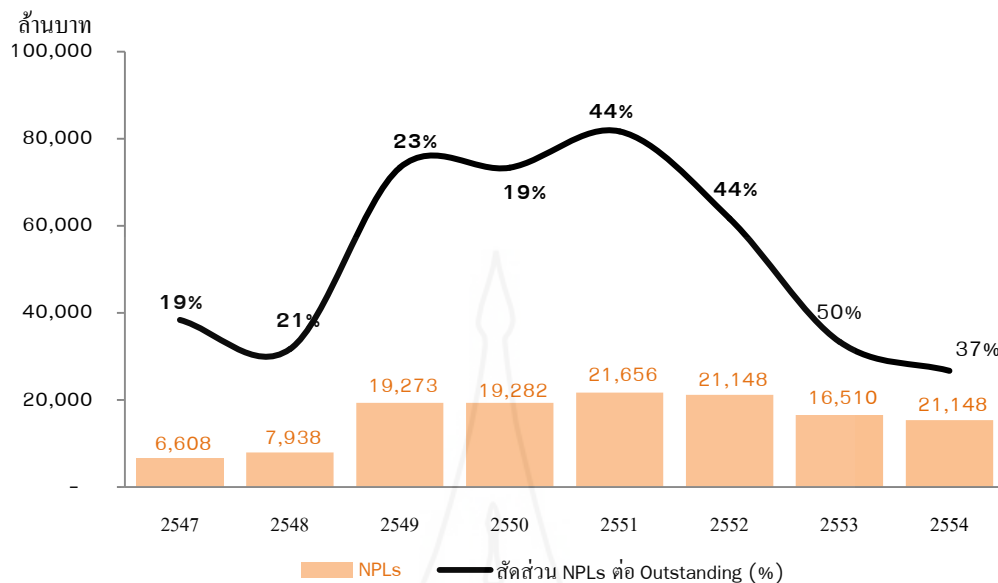
ทำให้ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยมีกำไรสุทธิ 222.41 ล้านบาท ซึ่งน้อยกว่าที่ควรจะเป็น อย่างไรก็ตามในปีพ.ศ. 2554 ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยมีกำไรสุทธิสูงสุดในรอบ 8 ปี และเป็นกำไรสุทธิต่อเนื่องเป็นปีที่สาม หลังจากที่มีขาดทุนติดต่อกัน 3 ปี (2549-2551)

ภาพที่ 4.7 กำไรขาดทุนสุทธิ

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

อย่างไรก็ตามธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยยังมีการกักเงินสำรองติดตามและแก้ไขหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สูงเกินไป เพื่อให้สามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ โดยในปีพ.ศ. 2554 ธนาคารมีหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สุทธิ 15,347.03 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 16 ของมูลค่าสินเชื่อบริการ จากระดับสูงสุดที่ 21,656.00 ล้านบาท ในปีพ.ศ. 2551 หรือคิดเป็นร้อยละ 50 ของมูลค่าสินเชื่อบริการ

ภาพที่ 4.8 การบริหารจัดการหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2555)

5. หลักเกณฑ์ในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

ในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อของธนาคารนั้นจะใช้หลัก 2 ประการร่วมกันในการพิจารณา ดังนี้ (ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย, 2554ข)

5.1 หลัก 3 Ps ได้แก่

5.1.1 วัตถุประสงค์การกู้ (Purpose) คือ ความมุ่งหมายในการกู้ยืม เป็นสิ่งที่จะทำให้ธนาคารรู้ว่า ผู้ประกอบการจะนำเอาเงินไปใช้ทำอะไร เพื่อที่ธนาคารจะได้กำหนดวิธีการชำระหนี้คืนอย่างเหมาะสม ซึ่งประเภทของการขอกู้ โดยทั่วไปจำแนกเป็น 3 ประเภทคือ

- 1) เพื่อเป็นเงินหมุนเวียนในการดำเนินงาน
- 2) เพื่อขยายกิจการ หรือซื้อทรัพย์สินถาวร
- 3) เพื่อชำระหนี้ หรือที่เรียกกันว่า “Refinance”

5.1.2 การชำระหนี้ (Payment) คือ การชำระหนี้ ธนาคารจะกำหนดวิธีและเวลาชำระหนี้คืนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการกู้เงิน ประเภทของการกู้ และความสามารถในการหารายได้ของผู้ประกอบการ เช่น ถ้าเป็นการกู้เพื่อนำไปใช้หมุนเวียนดำเนินงาน ธนาคารก็จะให้เป็น “เงินกู้ยืมระยะสั้น” ซึ่งมีกำหนดเวลาชำระคืนไม่นาน เพราะเป็นเงินกู้ที่ผู้กู้สามารถชำระคืนได้ในระยะเวลาอันสั้น ซึ่งอาจเป็นการกู้เงินมาเพื่อซื้อวัตถุดิบมาผลิตสินค้าขาย เป็นต้น แต่ถ้าหากเป็นการกู้เงินเพื่อนำไปลงทุนในสินทรัพย์ขนาดใหญ่ เช่น การสร้างโรงงาน ธนาคารก็จะให้กู้เป็น “เงินกู้ระยะยาว” เพื่อให้สอดคล้องกับระยะเวลาในการหารายได้มาชำระหนี้คืน เพราะต้องใช้เวลาานกว่าจะทำการผลิตสินค้าจนถึงวันนำออกมาจำหน่าย

5.1.3 การป้องกันความเสี่ยง (Protection) คือ การป้องกันโครงสร้างของเงินกู้ การปล่อยกู้ทุกประเภทล้วนมีความเสี่ยงทั้งสิ้น โดยเฉพาะความเสี่ยงที่จะไม่ได้รับเงินกู้ที่ปล่อยไปแล้วคืน ดังนั้นธนาคารส่วนใหญ่จึงกำหนดให้การกู้เงินต้องมี “หลักทรัพย์” มาค้ำประกันเงินกู้

หลักทรัพย์ ในที่นี้ได้แก่ ทรัพย์สินของผู้กู้หรือของบุคคลอื่นที่ยินยอมให้นำมาค้ำประกันเงินกู้กับธนาคาร และธนาคารสามารถรับไว้ได้ตามกฎหมาย เช่น โฉนดที่ดิน, เงินฝากธนาคาร, เครื่องจักรและอุปกรณ์ เป็นต้น

5.2 หลัก 5 Cs ได้แก่

5.2.1 ลักษณะของผู้กู้ (Character) คือ คุณสมบัติของผู้ขอสินเชื่อ เป็นการวิเคราะห์ถึงความมุ่งมั่น ตั้งใจจริงของผู้กู้ที่จะทำให้งานของตนเองประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้อย่างยั่งยืน เป็นปัจจัยสำคัญที่ธนาคารใช้พิจารณาถึงความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการ ไม่ว่าเงินที่ขอกู้จะมากหรือน้อยก็ตาม ลักษณะของผู้กู้ดังกล่าวพิจารณาจาก

- 1) อายุ / สถานภาพครอบครัว
- 2) ประวัติการศึกษา / การฝึกอบรมเพิ่มเติม / ความรู้ความเชี่ยวชาญในธุรกิจ
- 3) ประสบการณ์ทำงาน
- 4) ประวัติการชำระหนี้ที่ผ่านมา
- 5) ชื่อเสียง / ความซื่อสัตย์ / ความเป็นผู้ไว้วางใจได้ในธุรกิจที่ดำเนินอยู่
- 6) ระยะเวลาที่อยู่ในธุรกิจ
- 7) อุปนิสัยส่วนตัว / สุขภาพ

5.2.2 เงินทุนของผู้กู้ (Capital) คือ ทุนของธุรกิจ เงินทุนถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่กิจการจะต้องมีใช้ในการประกอบธุรกิจอย่างเพียงพอ หรืออย่างน้อยเงินลงทุนส่วนใหญ่ควรจะต้องเป็นเงินที่ผู้ประกอบการนำมาลงทุนเองเป็นหลัก ในขณะที่การกู้เงินจากธนาคารควรเป็นส่วนที่น้อยกว่า หรือกู้เมื่อจำเป็นจริงๆ เท่านั้น ทั้งนี้เพราะกู้มากก็ต้องจ่ายดอกเบี้ยมาก และยังมีกำหนดเวลาชำระคืนที่แน่นอนด้วย ขาดทุนหรือกำไรก็จะต้องจ่าย ทั้งนี้ธนาคารพิจารณาจาก

- 1) กิจการที่มีความเสี่ยงสูง / โครงการขนาดใหญ่ เงินลงทุนของผู้ประกอบการยังต้องมีมากขึ้นตามไปด้วย
- 2) เงินลงทุนของผู้ประกอบการไม่ควรที่จะต่ำกว่าร้อยละ 30 – 35 ของเงินทุนทั้งหมดที่ต้องใช้ในการประกอบธุรกิจหรือโครงการ
- 3) โดยปกติ “สัดส่วนของหนี้สินต่อทุน” ไม่ควรเกิน 2:1

5.2.3 ความสามารถในการชำระหนี้ (Capacity) คือ ความสามารถในการชำระหนี้สิน ถือเป็นหัวใจของการปล่อยกู้ของธนาคาร ทั้งนี้เพราะแม้ผู้กู้จะมีการวางแผนในด้านต่างๆ ทั้งในการผลิต การตลาด รวมถึงมีการบริหารจัดการมาเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม แต่หากโครงการหรือธุรกิจไม่มี “ความเป็นไปได้ทางการเงิน” หรือ ไม่สามารถหารายได้เพียงพอที่จะนำมาชำระหนี้คืนธนาคารได้แล้ว ธนาคารก็จะปฏิเสธคำขอผู้ เอกสารที่ธนาคารใช้พิจารณาความสามารถชำระหนี้ มีดังนี้

- 1) ทรัพย์สินสุทธิ ได้แก่ สลิปเงินเดือน / หนังสือรับรองบัญชีเงินฝากธนาคาร
- 2) ทรัพย์สินบุคคล ได้แก่ งบการเงิน ซึ่งประกอบด้วย งบดุล งบกำไรขาดทุน
- 3) งบกระแสเงินสด และบัญชีเงินฝากธนาคาร

5.2.4 มูลค่าหลักประกัน (Collateral) หลักทรัพย์ที่ธนาคารรับไว้มักเป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะสำคัญคือ ซื้อง่ายขายคล่อง หรือมีสภาพคล่องสูง และไม่มีข้อจำกัดทางกฎหมาย ส่วนผู้ที่ทำหน้าที่ประเมินราคาได้แก่ เจ้าหน้าที่ประเมินของธนาคาร และบริษัทประเมินภายนอก ธนาคารให้กู้เท่าใด ธนาคารจะให้เงินกู้คิดเป็นสัดส่วนหรือร้อยละของราคาประเมินที่ประเมินได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของหลักประกัน (แต่ต้องอยู่ภายใต้ความสามารถชำระหนี้ด้วย)

ตารางที่ 4.2 ประเภทหลักประกัน

ประเภทของหลักประกัน	สัดส่วนของวงเงินกู้ที่จะได้รับ (ร้อยละของราคาประเมินที่ได้รับ)
1. ที่ดินเปล่า	ไม่เกินร้อยละ 80
2. ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ประเภท อาคารพาณิชย์ ทาวเฮ้าส์ มินิแฟคตอรี โฮมออฟฟิศ	ไม่เกินร้อยละ 70
3. สิ่งปลูกสร้าง (อย่างเดียว)	ไม่เกินร้อยละ 60
4. เครื่องจักรและอุปกรณ์	ประมาณร้อยละ 30 – 60
5. หนังสือค้ำประกันของ บสย. / สถาบันการเงินอื่น	ไม่เกินจำนวนเงินค้ำประกัน
6. สิทธิการเช่าอสังหาริมทรัพย์	ไม่เกินร้อยละ 30

ที่มา : ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (2554)

5.3 เงื่อนไขอื่น (Conditions) คือ สภาวะการณ์ต่างๆ ไป ซึ่งมีผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ได้แก่ สภาพดินฟ้าอากาศ , สภาวะเศรษฐกิจ นโยบายของรัฐบาล การเมือง กฎหมาย ภาษี ปัญหาวัตถุดิบ ปัญหาแรงงาน การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ภาวะเงินเฟ้อ เทคโนโลยี เทคนิคการผลิต เป็นต้น ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนต่อการชำระหนี้ได้

6. ความเสี่ยงที่จะเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

การที่ผู้กู้ไม่สามารถชำระหนี้ได้นั้นเกิดจากสาเหตุหลายประการ โดยแบ่งเป็นปัญหาของเงินกู้ตามประเภทของสินเชื่อ คือ (ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย, 2554)

1. สินเชื่อระยะสั้น

เงินที่กิจการหรือบุคคลได้รับในรูปของสินเชื่อระยะสั้นควรนำไปใช้เงินทุนหมุนเวียนทางการค้าปกติ ตลอดจนการจ่ายชำระเจ้าหนี้ ถึงแม้สินเชื่อระยะสั้นจะมีความเสี่ยงน้อยกว่าสินเชื่อระยะยาว แต่ก็เกิดปัญหาขึ้นได้จากสาเหตุดังต่อไปนี้การนำเงินสินเชื่อระยะสั้นไปลงทุนในสินทรัพย์ถาวร เป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่ง เพราะปกติเงินที่จะนำไปลงทุนในสินทรัพย์ถาวรควรเป็นเงินจากแหล่งเงินระยะยาว เนื่องจากสินทรัพย์ถาวรกว่าจะสร้างกระแส

เงินสดเพื่อนำมาชำระคืนได้ต้องใช้ระยะเวลาที่ยาวนานพอสมควร หากใช้สินเชื่อบริษัทในการลงทุนในสินทรัพย์ถาวร เมื่อถึงเวลาต้องชำระคืนตามกำหนดเวลา อาจจะไม่มีการเสียดอกเบี้ยที่นำมาชำระคืนได้ การนำสินเชื่อบริษัทไปใช้ในส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า เช่น เอาไปใช้ในทางส่วนตัวการดำเนินการของลูกหนี้ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ปกติแล้วการค้าหรือธุรกิจจะมีฤดูกาล เจ้าของกิจการจะทราบและทำการประมาณการไว้ว่าในช่วงใดต้องการเงินทุนหมุนเวียนสูงกว่าปกติ เพื่อใช้ในการซื้อสินค้าและสนับสนุนลูกหนี้การค้าแล้วจึงมากู้ยืมในรูปขอสินเชื่อระยะสั้น

2. สินเชื่อระยะยาว

อาจแบ่งออกได้เป็นปัญหาใหญ่ๆ ในความล่าช้าในการดำเนินงาน โดยปกติผู้ที่ให้สินเชื่อระยะยาวจะต้องมีการวางแผนเป็นขั้นตอนว่า จะใช้เวลาในการดำเนินงานนานเท่าใด หรือปัญหาทางการเงิน อาจจะเป็นปัญหาในเรื่องกลยุทธ์ รวมถึงภาวะการแข่งขันในสินค้าที่รุนแรงมาก หรือแม้ว่าจะขายได้แต่กลุ่มเป้าหมายมีจำนวนน้อยหรือมีอำนาจซื้อต่ำ ปัญหาในเรื่องของการผลิต อาจมีปัญหาในเรื่องแหล่งผลิต ไม่สามารถผลิตป้อนอุตสาหกรรมได้ หรือการอิงกับ Supplier เพียงบางราย ก็อาจเกิดปัญหาได้ ถ้า Supplier รายนั้นๆ ไม่ส่งวัตถุดิบมาให้ รวมถึงปัญหาแรงงานภายในบริษัท ปัญหาทางการเงิน การใช้หนี้เป็นจำนวนมากเกินไป ทำให้ขาดความยืดหยุ่นทางการเงิน หรือการขาดแคลนทุนหมุนเวียนอาจเกิดจากระยะเวลาการที่เป็นหนี้ลดลง

จากสาเหตุที่ทำให้เงินกู้เกิดปัญหา ธนาคารควรจะได้รับทราบถึงปัญหาของสินเชื่อนั้นตั้งแต่วันเริ่มต้นของปัญหา ทั้งนี้ปัจจัยต่างๆ ที่น่าสังเกตที่เป็นสัญญาณถึงความเสี่ยงสามารถแบ่งเป็น 4 ประเภทด้วยกันดังนี้

1. การเงิน มาจากการพิจารณาผลประกอบการจากงบดุล งบกำไรขาดทุนและงบกระแสเงินสด รวมถึงข้อมูลอื่นๆ เช่น ตารางระยะเวลาการเก็บหนี้จากลูกหนี้การค้าของลูกหนี้

2. การดำเนินงาน มาจากการบริหารการผลิตและสินค้าคงคลัง ความสัมพันธ์กับ Supplier หรือกับผู้จัดการจำหน่าย รวมถึงความสัมพันธ์กับลูกค้าและพนักงาน และอีกประการหนึ่งคือ ภาพพจน์ภายนอกของธุรกิจต่อสาธารณชน

3. ความสัมพันธ์กับธนาคาร ดูความสัมพันธ์ระหว่างลูกหนี้กับธนาคาร การใช้ไปของสินเชื่อ รวมถึงความร่วมมือในการให้ข้อมูลต่างๆ กับธนาคาร

4. การบริหารงาน ดูในหลายๆ แง่มุมของประสิทธิภาพของผู้บริหาร เช่น ผู้บริหารอาจมีความประพฤติที่เปลี่ยนแปลงไป หรือการเปลี่ยนแปลงมุมมองของธุรกิจของตนเอง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความเสี่ยงเป็นเรื่องที่ธนาคารไม่ต้องการ แต่ก็ต้องยอมรับว่าในการดำเนินธุรกิจทุกอย่างจะต้องมีความสูญเสียจำนวนหนึ่งเกิดขึ้นเสมอ ซึ่งเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ถ้าหากไม่ต้องการให้เกิดขึ้นจำเป็นต้องลงทุนด้วยการจัดให้มีมาตรการป้องกันที่รัดกุมเข้มแข็งขึ้น แต่เป็นที่แน่นอนว่ามาตรการที่รัดกุมเข้มแข็งไม่อาจจะป้องกันความเสี่ยงได้ครบร้อยละ 100 เพราะถ้าธนาคารไม่ต้องการให้เกิดความเสียหายเลย ก็ไม่ต้องปล่อยสินเชื่อ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะเป็นรายได้ของธนาคาร ดังนั้นการลดความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อ จะมีหลัก 6 ประการคือ

1. การควบคุมให้ลูกหนี้ใช้เงินกู้ตรงตามวัตถุประสงค์ ถือเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการที่จะเริ่มต้นควบคุมการเงินที่ลูกหนี้ขอกู้ยืมไปให้มีการนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์
2. การควบคุมให้ลูกหนี้ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อตกลง ธนาคารต้องใช้ศิลปะในการติดตามลูกหนี้ให้รับรู้ถึงพันธกรณีที่ต้องปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับธนาคารอย่างเคร่งครัด และโดยสม่ำเสมอด้วย มิฉะนั้นแล้วการละเลยของฝ่ายธนาคารเองจะกลายเป็นสาเหตุให้ฝ่ายลูกหนี้อ่อยๆละเลย จนไม่ปฏิบัติตามสัญญาในที่สุด
3. การเฝ้าดูการดำเนินงานของลูกหนี้ เจ้าหน้าที่สินเชื่อของธนาคารต้องมีการติดตามลูกหนี้อย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง
4. การดูแลระวังหลักประกันไม่ให้เสื่อมค่า ธนาคารจะดูแลหลักประกันไม่ให้เสื่อมค่าลง เพราะฉะนั้นเวลาที่ลูกหนี้ไม่มีเงินมาชำระตามสัญญา ธนาคารสามารถที่จะบังคับเอาจากหลักประกันได้ แต่หากหลักประกันนั้นเสื่อมค่าก็ทำให้ธนาคารได้รับเงินลดน้อยลงตามมูลค่าของหลักทรัพย์นั้น วิธีการดูแลไม่ให้หลักทรัพย์เสื่อมค่า เช่น จัดให้มีการประกันภัยอาคารบ้านเรือน การดูแลรักษาสภาพสิ่งปลูกสร้าง การตรวจตราที่ดินที่รับประกันว่ามีใครบุกรุกหรือไม่
5. การดูแลอายุความ และความสมบูรณ์ของสัญญา ส่วนหนึ่งของความปลอดภัยในหนี้ที่ปล่อยไป คือ สัญญาไม่ขาดอายุความซึ่งสามารถใช้อย่างบังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้คืนธนาคารได้ เพราะหากสัญญาเกิดขาดอายุความ ศาลก็ไม่พิจารณาคดีที่ธนาคารเสนอ
6. การเยียวยาหนี้ให้ถูกวิธี หากลูกหนี้เกิดอาการไม่ดี ไม่ใช่ว่าทางธนาคารจะทอดทิ้ง เพราะส่วนสำคัญของหนี้คือ ธนาคารต้องการได้รับการชำระหนี้คืนจากลูกหนี้ ดังนั้นหากสามารถช่วยเหลือให้ลูกหนี้มีความเข้มแข็งขึ้น ก็ทำให้ลูกหนี้หาเงินมาชำระคืนได้ การช่วยเหลือลูกหนี้ เช่น การยืดเวลาในการชำระหนี้ การผ่อนปรนเงื่อนไขข้อตกลง การให้กู้เพิ่ม หรือการลดเงินกู้บางส่วนลง